

Universiteterne i Sverrig, Norge og Danmark have et alvorligt og varmt Ønske om at gjenneføre denne Sag, saa vilde de ogsaa kunne faae Sagen gennemført, og navnlig paa den Maade, som vilde være den hensigtsmæssigste, nemlig ved at faae vedtaget visse almindelige Bestemmelser for Universiteterne. Er det som sagt et virkeligt og vedholdende og eenstemmigt Ønske hos Nordens Studenter, saa tvivler jeg ikke paa, at de med Hensyn til saadanne reent akademiske Spørgsmaal ville i Tidens Løb opnaae og føre deres Ønske igjennem. — Det er netop en af de Ting, der stiller Sagen saa særdeles mislig, at vi ikke vide, at der af de nordiske Studenter er udtalt et saadant Ønske; der foreligger idetmindste ikke Noget, som viser, at de vilde sætte en overordentlig Priis paa en saadan Ordning og Tilslutning; uagtet de have haft Samlinger, og uagtet forskellige Spørgsmaal have været Gjenstand for deres Forhandlinger, saa seer jeg ikke — det kan være, at jeg har overseet det — at der er fremkommet Noget, der viser, at dette Spørgsmaals Betydning ret er gaaet op for dem. Jeg finder derfor, at man, inden den lovgivende Magt paa et enkelt Sted sættes i Bevægelse om denne Sag, maatte ønske, at den var ganske anderledes forberedt igjennem den offentlige Mening, og det forekommer mig, der er en Kampplads, som den ærede Forslagsstiller helst skulde vælge sig, og hvor han da ogsaa var sikker paa, at han ved at fremsætte Forslaget ikke kom til at skade den Sag, som han ønsker fremmet.

S. Sage: Da et Forslag, der lignede det nærværende, fremkom i forrige Session, vedtog Folkethinget følgende Dagsorden: „Med Anerkjendelse af den Grundtanke, hvorfra det foreliggende Lovforslag maa antages at være udgaaet, og i Henhold til Kirke- og Underviisningsvæsens-Ministerens Udtalelse, og med det Haab, at Regjeringen vil have sin Opmærksomhed rettet paa Sagens videre Udvikling, gaaer Folkethinget over til den næste Sag paa Dagsordenen“. En saadan Beslutning har Folkethinget taget, og i den ligger, at Folkethinget mener, at denne er en Sag, som Regjeringen helst maatte tage i sin Haand, inden

der kunde komme noget Godt ud deraf. Nu vil jeg ingenlunde sige, at fordi Regjeringen nærmest er kaldet til at behandle en saadan Sag og at gennemføre den, saa ikke et enkelt Medlem skulde kunne føle sig opfordret til, naar der ikke er skeet Noget i Mærets Løb, atler at bringe Sagen frem. Imidlertid synes det mig da, at han maatte arbejde mere alvorligt i Mellemtiden. Naar et saadant Initiativ i Sagen igjen skulde tages, fordi de forskellige Regjeringer ikke kunde bevæges til at tage Sagen i deres Haand, var det for Forslagsstilleren, naar han vilde bevæge os til at foretage et Skridt atter iaar, den rigtige Fremgangsmaade at henvende sig til Mænd i Norge og Sverrig — Finland vil jeg holde udenfor — om at fremkomme med lignende Forslag deels i det norske Storting og deels i den svenske Riksdag. Naar det havde ligget for, og vi havde Sandshylighed for, at et lignende Forslag der vilde blive behandlet og blive modtaget saaledes, at det blev, om end ikke endelig vedtaget, saa dog væsentligt fremmet, saa troer jeg, at Forslagsstilleren vilde have handlet rigtigt, og at der vilde komme noget Godt ud deraf; men at vi skulde behandle denne Sag med det private Initiativ, uden at der i de andre Forsamlinger eller fra de andre Regjeringer er skeet Noget i den Retning — der er, idetmindste saavidt mig bekjendt, ikke fremkommet Noget — synes mig ikke at ville være rigtigt. Og lad mig sige det ærede Medlem, der har en saa levende Interesse for Nordens Udvikling og for Alt, hvad der kan fremme den aandelige Forbindelse imellem de nordiske Folk, at dette er ikke den rette Maade at fremme denne Sag paa, gjentagne Gange at sætte det danske Folkething i en pinlig Forlegenhed, og slet ikke selv arbejde saaledes, at man her kunde arbejde med Nytte. Det er kun at skade Sagen at tage den, som han har gjort, og det maa skade Sagen dobbelt, fordi, som nys berørt, Sagen i det Hele ikke er gennemarbejdet, og der aldeles Intet er forberedt, for at Loven kan træde ilive. Jeg vil ikke tale om, at Helsingfors er medoptaget. Men hvad skal man sige til, at det udenvidere er kastet ind i § 1, at Ingen kan befordres til et juridisk Embede, uden at han forinden har underkastet sig en særlig Prøve